

ЗІВ'ЯЛА РЕФОРМА,

АБО

АНТИКОРУПЦІЙНА ПРИМАРА

Доволі цікава статистика була нещодавно оприлюднена. З'ясувалося, що за півроку в Україні за корупцію та хабарі засудили до в'язниці 121 людину (йдеться про суди першої інстанції). Загалом упродовж шести місяців до судів надійшли 4444 справи про корупційні злочини. Серед засуджених є співробітники МВС, військовослужбовці та немає жодного топ-чиновника. Що й казати, для країни, яка тримає першість у різноманітних міжнародних рейтингах із корупції, статистика є вкрай сумною.

ХАБАРНИКІВ ДО СУДУ ЧИ В ПАЛАТУ?

Доволі часто молоді антикорупціонери нарікають на роботу неквапливих українських судів. На їхню думку, ситуацію могло б зміни-

ти створення окремого спеціалізованого антикорупційного суду. До речі, Україна пообіцяла західним партнерам, зокрема МВФ, що такий судовий орган незабаром з'явиться. Однак справа не зрушила з мертвої точки. Навіть більше, цю ідею намагаються поховати.

Вперше про Вищий антикорупційний суд заговорили в липні 2016

року, коли парламент проголосував закон «Про судочинство та статус суддів» та зміни до Конституції у частині правосуддя. Тож створення такої окремої інституції було, по суті, однією зі складових судової реформи. Та справа загальмувала. Європейці впродовж усього нинішнього року нагадували Україні про борг, проте намарно.

Річ у тім, що потрібно було ухвалити відповідний законопроект. І він був внесений групою «єврооптимістів» до Верховної Ради ще 1 лютого цього року. Однак кілька місяців тому документ зняли з реєстрації, адже, за словами спікера Андрія Парубія, суб'єктом подання законопроектів, що стосуються судової реформи, має бути президент. Глава держави ж не поспішає із такою ініціативою...

Тим часом з'явився ще один законопроект — депутата від БПП Сергія Алексєєва. Автор документа вважає, що не варто створювати окремий судовий орган, а слід натомість запровадити антикорупційну спеціалізацію у місцевих та апеляційних судах. У чому, власне, нововведення? У змінах таблиць?

(Закінчення на стор. 2)

ПРОЦЕС РЕФОРМ В УКРАЇНІ ЗАСВІДЧИВ, ЩО ЗДОРОВИЙ ОРГАН У ХВОРОМУ ОРГАНІЗМІ ПРИРЕЧЕНИЙ. ЗАГАЛОМ СТВОРЕННЯ ОКРЕМОГО АНТИКОРУПЦІЙНОГО СУДУ — НЕ ПАНАЦЕЯ. НА ЯКИЙСЬ ЧАС ЦЕЙ ОРГАН ЗМОЖЕ ЗМІНИТИ ЯКІСТЬ ПРИЙНЯТТЯ РІШЕНЬ, ТА ЗГОДОМ НЕОДМІННО ЗАЗНАЄ НЕВДАЧІ

ВСЕУКРАИНСКАЯ ОБЩЕСТВЕННО-ПОЛИТИЧЕСКАЯ ГАЗЕТА

НАШ АДРЕС В ИНТЕРНЕТЕ: GAZETA.VV.COM

Рекомендованная цена
2 грн 30 коп.

(Закінчення.
Початок на стор. 1)

Отож, аби спеціалізований антикорупційний суд постав, потрібна лише одна річ — політична воля, а її нині бракує. Тож чим далі, тим примарнішою стає сама ідея формування окремої інституції, яка судитиме корупціонерів. Водночас в інформаційному просторі уже давно блукає інша ініціатива: не заморочуватися на створенні окремого суду, адже це надто тривалий процес, а сформувати профільну палату при Верховному суді. Зокрема, за це агітує генеральний прокурор Юрій Луценко.

Цікаво, що в унісон змінюють думку і європейці. Президент Єврокомісії Жан-Клод Юнкер нещодавно заявив, що Євросоюз рекомендує Україні обзавестися не окремим судом, а лише антикорупційною палатою при Верховному суді.

«Ми просимо підвищити рівень боротьби з корупцією. Ми запропонували певні проміжні шляхи, щоб упоратися з цією проблемою. Євросоюз вимагав від України створити спеціалізований антикорупційний суд. Нині погодилися з тим, щоб Україна створила у рамках своєї судової системи спеціалізовану палату з цього питання, і того достатньо», — пояснив Юнкер.

Тож суд чи палата? Що переможе? Чи можна сподіватися на незаангажованість та ефективність антикорупційного суду або антикорупційної палати? Коли бодай щось буде створено? Питань з цього приводу виникає багато. Однак завжди треба зважати на українські реалії.

Експерти розповіли «ВВ», чому красива ідея про антикорупційний суд не врятує ситуації та що насправді потрібно Банковій.

ЗДОРОВИЙ ОРГАН У ХВОРОМУ ОРГАНІЗМІ ПРИРЕЧЕНИЙ

Політолог, голова Єдиного координаційного центру «Донбас» Олег Саакян вважає, що судову систему треба перезавантажувати повністю, а не використовувати своєрідні міліції у вигляді окремих інституцій, які начебто матимуть певний позитивний вплив.

«Процес реформ в Україні засвідчив, що здоровий орган у хворому організмі приречений. І створення окремого антикорупційного суду не є панацеєю. На якийсь час цей орган зможе змінити якість прийняття рішень, та згодом

ЗІВ'ЯЛА РЕФОРМА, або Антикорупційна примара

неодмінно зазнає невдачі. Звісно, окремий суд був би ефективнішим порівняно з антикорупційною палатою, на яку Банковій буде легше впливати», — вважає політолог.

Проте, за словами Олега Саакяна, це загалом не ті механізми, які здатні вирішити проблему. Насправді корупція — всеосяжне явище, яке не замикається на політиці.

«Існує економічна та побутова корупція. Остання є вкрай болючою для людей,

адже ми стикаємося з нею майже щодня. А нові антикорупційні органи, ба навіть суд, не поліпшать ситуації», — пояснює експерт.

Раніше серед європейських партнерів домінувало переконання, що потрібно створювати антикорупційний суд. Нині ж позиції різняться. На думку Олега Саакяна, європейцям набридло, що Україна буксує у вирішенні цієї проблеми.

«Тож нині вони погоджуються на компроміс, аби лишень щось у нашій державі було створено. Адже без реформування системи і бодай якихось інструментів для цього не можна очікувати жодних ре-

зультатів у боротьбі з корупцією», — констатує політолог.

КРАСИВО, АЛЕ ПІДОЗРІЛО

Експерт Українського інституту аналізу та менеджменту політики Микола Спірідонов звертає увагу на те, що в більшості розвинених країн немає ніяких антикорупційних судів.

«Як на мене, то ідея створення такого суду виглядає красиво, але доволі підозріло.

фесійнішими, ніж прокурори. Така ситуація склалася, зокрема, через те, що в системі прокуратури тривалий час існувала негативна селекція, коли на посади призначали за «корову», — зазначає експерт.

Микола Спірідонов звертає увагу на ще одну проблему: «У нашому КПК є цікаві колізії. Наприклад, стосовно депутатів. Так, до зняття недоторканності не можна проводити слідчі дії. Але без доказів не

СТОРОНИ ПРОСТО БОРЮТЬСЯ ЗА КОНТРОЛЬ НАД СИСТЕМОЮ ПРАВОСУДДЯ. ЦЕ ПРОСТО ПОЛІТИЧНА ГРА, В ЯКІЙ НІХТО НЕ ЗАЦІКАВЛЕНИЙ У ТОМУ, ЩОБ СУДИ БУЛИ АВТОНОМНИМИ

Є побоювання, що цей орган може стати таким собі кийком у руках влади для боротьби з неугодними, опозицією, бізнесменами, які не хочуть ділитися, тощо», — аналізує політолог.

До того ж, за словами Миколи Спірідонова, часто сторона обвинувачення діє не надто професійно, не виразно викладає позицію, не має беззаперечних доказів.

«Послухайте лишень, що інколи говорить генпрокурор Юрій Луценко. Мені як юристові за другою освітою цю ахінею слухати важко... Та й взагалі адвокати часто-густо виглядають у суді значно про-

зобиш подання до регламентного комітету ВР. Тож антикорупційний суд у цій ситуації не зарядить. Треба допрацювати КПК і прибирати ці колізії».

Чи створять все ж найближчим часом антикорупційний суд? За прогнозами політолога, така вірогідність становить близько 40%.

ХТО ПРОПИСУЄ ПРАВИЛА, ТОЙ ЗАМОВЛЯЄ МУЗИКУ

Кандидат політичних наук, політолог Олексій Якубін вважає, що в наших реаліях антикорупційний суд не зможе бути незалежним.

«Річ у тім, що той, хто прописує правила формування та створення інституції, завжди замовляє і музику. Щось подібне ми бачили на прикладі Верховного суду. Саме за Банковою залишилося останнє слово у формуванні персонального складу його членів. Із антикорупцій-

ДОВІДКА «ВВ»

Перший антикорупційний суд з'явився на Філіппінах у 1979 році. Через двадцять років подібна структура була сформована в Пакистані. Далі спеціалізовані судові інституції виникли в Індонезії та Непалі (2002), Кенії (2003), Бангладеш (2004), Бурунді (2006), Хорватії та Уганді (2008), Словаччині (2009), Афганістані та Палестині (2010), Камеруні та Малайзії (2011), Болгарії та Сенегалі (2012), Ботсвані (2013), Мексиці (2015), Танзанії і Таїланді (2016). До речі, в деяких із цих країн спеціалізований суд розглядає також справи, не пов'язані з корупцією.

Попри створення антикорупційних судів, ситуація у цих країнах суттєво не змінилася. Про це свідчить, зокрема, Всесвітній рейтинг корупції, який щорічно складає неурядова міжнародна організація Transparency International. А в деяких країнах ситуація навіть погіршується. Це стосується, наприклад, Словаччини.

ним судом може трапитися те саме.

Є ще один нюанс: Верховний суд після реформування просто завалений справами. Вже нині говорять про те, що деякі справи розглядатимуться за три-чотири роки... Для позивачів це вже може бути неактуально. Аналогічна ситуація здатна виникнути і з антикорупційним судом, який ризикує стати неефективним», — пояснює експерт.

За словами Олексія Якубіна, найголовніше — зробити так, щоб судова система була максимальною нейтральною та незалежною.

«Та наскільки це вигідно Адміністрації президента, НАБУ і САП? Мені здається, що сторони просто борються за контроль над системою правосуддя. Це просто політична гра, в якій ніхто не зацікавлений у тому, щоб суди були автономними, адже тоді вони можуть випадково вийти на людей, які нині є топчиновниками», — аналізує політолог.

Олексій Якубін також звертає увагу на те, що Банковій вдалося перевести дискусію щодо створення спеціалізованого антикорупційного суду в інше русло.

«Мовляв, окремого суду не потрібно, можна обмежитися палатою у складі Верховного суду. І Адміністрація президента, здається, досягла успіху, адже європейці теж по trochu змінюють риторіку. Та ми маємо зобов'язання перед Міжнародним валютним фондом, і ключова інтрига буде в тому, чи зможе влада заговорити МВФ», — підсумовує політолог.

Анна СПИВАК

Київська облрада, яку очолює представниця «Батьківщини» Ганна Старикова, наважилася на безпрецедентний крок і ухвалила звернення до українського парламенту, в якому вимагає законодавчо врегулювати процедуру імпичменту президента.

БАНКОВА — ПРОТИ

Ухвалення документа ініціювала фракція «Батьківщина» в Київській облраді. Звернення підтримали 57 із 84 депутатів, а підписала його Ганна Старикова.

Депутати перерахували в документі всі біди України — від інфляції до корупції, що значно посилюються за президентства Петра Порошенка: «Від 2014-го до 2017 року Україна посіла перше місце у світі за рівнем корупції, темпами інфляції, кількістю арештів і викрадень працівників ЗМІ, а також за кількістю офіційних мільйонерів серед держчиновників, депутатів, суддів і антикорупціонерів».

Новими реаліями України обранці Київщини назвали «божевільне й необґрунтоване зростання тарифів на ЖКП, яке забирає у людей останню копітку», «розгул злочинності» й навіть «торгівлю людьми».

У зв'язку з цим для усунення президента з посади в порядку імпичменту депутати облради пропонують парламенту невідкладно ухвалити новий закон про тимчасові слідчі комісії та внести зміни до Регламенту ВР.

На Банковій зрозуміли ухвалений документ по-своєму й заговорили про переобрання керівництва самоврядного органу Київщини, який, нагадаємо, нині очолює представниця «Батьківщини». Від слів згодом перейшли до діла. Силовики почали викликати до себе керівників фракції і проводити з ними неприємні розмови. Декому з депутатів працівники прокуратури навіть оголосили підозру про злочин.

«Це вже не перша спроба використати правоохоронні органи для залякування депутатів: усім відомі безпідставні обшуки

ПРЕЗИДЕНТ І ОПОЗИЦІЯ: боротьба за імпичмент

галина, котра призводить до істотного дисбалансу у владі.

«Слідство стосовно президента може порушити тільки генеральний прокурор, який призначається президентом. Про який баланс може йтися? Тому, безумовно, такий законопроект (що регулює процедуру імпичменту. — Прим. ред.) потрібен», — зазначає директор Українського інституту аналізу та менеджменту політики Руслан Бортник.

За його словами, для Порошенка є справою честі забезпечити ухвалення законів, які врегулювали б процедуру імпичменту.

«У наших умовах такий законопроект проголосований не буде, бо влада боїться будь-яких неконтрольованих зон, чи то є ЗМІ, чи громадська діяльність, чи правові інструменти в зоні функціонування верховенства права», — резюмував Бортник.

Нині оголосити вотум недовіри президентіві України надто проблематично. Для цього потрібно не лише ухвалити спеціальний закон про імпичмент і внести зміни до інших законодавчих актів. Сама процедура, закладена в Конституції, є складною і запутаною.

Відповідно до ст. 111 Основного Закону, імпичмент може бути оголошений президентіві, якщо він скоїв державну зраду або інший злочин. Процедура

внього суду про те, що президент дійсно скоїв злочин.

Тож нині президент України насправді може нести лише політичну відповідальність на майбутніх виборах.

РЕГІОНИ НЕ МОВЧАТЬ

Проект рішення про імпичмент зареєстрували і в Київській облраді.

Додамо, що особистими обіцянками Порошенка, закарбованими в його передвиборній програмі, було першочергове внесення до ВР законопроектів про парламентську опозицію та про референдум. Проте віз і нині там.

Уже не згадуватимемо фантастичну обіцянку про долар за 10 гривень та славнозвісну

ТОРІК ПОРОШЕНКО РОЗПОЧАВ СУДОВУ РЕФОРМУ, НАСЛІДКОМ ЯКОЇ СТАЛО ТЕ, ЩО ГАРАНТ КОНСТИТУЦІЇ ФАКТИЧНО ПІДПОРЯДКУВАВ СОБІ ВЕРХОВНИЙ СУД. КОЛИ НА ТАБЛО ВР ПІД ЧАС ГОЛОСУВАННЯ ЗА ЗМІНИ ДО ОСНОВНОГО ЗАКОНУ ЗАСВІТИЛАСЯ ЦИФРА 335, ПРЕЗИДЕНТ ВИГУКНУВ: «ЦЕ ПЕРЕМОГА!»

«Імпичмент не є обвинуваченням у кримінальному порушенні, він є особливим видом юридичної, а не політичної відповідальності», — наголосив очільник фракції «Батьківщина» Володимир Бондаренко.

Аналогічне звернення до ВР запропонував ухвалити голова фракції «Батьківщина» в Закарпатській облраді Олександр Кеменяш. Він вважає, що відсутність законодавства про імпичмент нівелює систему стримувань і противаг при взаємодії президента й парламенту, що може призвести до узурпації влади та перетворення демократії на одноосіб-

фразу з передвиборного ролика Порошенка: «АТО не може і не триватиме два-три місяці. АТО триватиме години!»

РУЧНІ СУДИ

Розуміючи, що депутати ВР можуть вийти з-під контролю й проголосувати за закон про імпичмент, Порошенко підстрахував своє перебування на посаді, посиливши вплив на Верховний та Конституційний суди. Саме від їхніх рішень залежатиме, залишиться президент на посаді чи ні.

Торік Порошенко розпочав судову реформу, наслідком якої стало те, що гарант Конституції фактично підпорядкував собі Верховний суд. Коли на табло ВР під час голосування за зміни до Основного Закону засвітилася цифра 335, президент вигукнув: «Це перемога!» Щоправда, він не уточнив, чия перемога — його особиста чи народу України.

«Президентіві дедалі легше знаходити спільну мову з суддями попереднього режиму. Допускати до прийняття рішень нових суддів він не поспішає», — писав тоді експерт «Реанімаційного пакету реформ» Михайло Жернаков.

Ще одну важливу перемогу здобула Банкова, проштормивши в останній літній тиждень роботи парламенту новий

ЗАМІСТЬ ЕПІЛОГУ

Якщо президент боїться імпичменту, отже, він відчуває провину перед народом, усвідомлює неправомірність своїх дій на посаді. Відтак гарант намагається захистити себе прогалинами в законодавстві, судами, силовиками. Насправді такий захист є хитким і гарантує безпеку тільки до певного часу. Це довів Майдан.

Чинному президентіві вдалося сконцентрувати більше влади у своїх руках, ніж Януковичу, але й український народ теж став сильнішим і відчайдушнішим. Ще трохи — і людям справді буде нічого втрачати. Тоді усунення з посади шляхом імпичменту може стати єдиним мирним порятунком і для несумлінного президента, і для народу.

Якби був закон про імпичмент, українцям не довелося б проливати кров на Майдані, адже в якийсь момент на бік народу стали парламентарі, судді й силовики. Події розгорталися б інакше, якби ВР застосувала до тодішнього гаранта процедуру імпичменту. Можливо, Янукович і нині б мирно жив в Україні десь поруч зі ще одним політичним невдахою — Ющенком і вечорами грав би з ним у підкидного...

Сергій МАЦІЄВСЬКИЙ

СЛІДСТВО СТОСОВНО ПРЕЗИДЕНТА МОЖЕ ПОРУШИТИ ТІЛЬКИ ГЕНЕРАЛЬНИЙ ПРОКУРОР, ЯКИЙ ПРИЗНАЧАЄТЬСЯ ПРЕЗИДЕНТОМ. ПРО ЯКИЙ БАЛАНС МОЖЕ ЙТИСЯ?

СБУ в кабінеті голови обласної ради, божевільні ухвали на вітму документів, які ми могли б надати за першою ж вимогою», — повідомляється на офіційному сайті Київоблради.

СКЛАДНІСТЬ ПРОЦЕДУРИ

Політологи кажуть, що відсутність механізму процедури імпичменту президента України — це суттєва законодавча про-

передбачає створення у ВР тимчасової слідчої комісії, висновки якої розглядаються на засіданні парламенту. За висновком цієї комісії ВР спочатку 226 голосами має ухвалити рішення про висунення звинувачень президентіві, а потім 300 голосами — рішення про імпичмент. Перед цим слід отримати висновок Конституційного суду про законність проведеної процедури імпичменту і висновок Верхо-

ну диктатуру й повернення до тоталітаризму.

Наразі пропозицію «Батьківщини» в Закарпатській облраді підтримали лише 16 депутатів, але Кеменяш обіцяє повторно внести документ на голосування.

«Ухвалення необхідного законодавства, що врегулює питання імпичменту, було однією з базових вимог Майдану», — нагадав він.

Невдовзі починається черговий політичний сезон. Народні обранці мають розглянути кілька законопроектів, спрямованих на подальше просування різних реформ. То саме час згадати, які маємо наслідки реформаторських запроваджень останніх років.

Результатом економічних «реформ» стало падіння ВВП від 2013 року до 2016-го більше ніж удвічі, зменшення доходів населення майже втричі й зниження курсу національної валюти — так само в три рази. До 80% українців, за стандартами ООН, стали бідними, відтак збільшилася кількість злочинів проти власності.

Протистояти правопорушенням була покликана «нова поліція», другі роковини створення якої з пихою та пафосом відзначили нещодавно. Нові очільники «реформованої поліції», готуючись до свята, знайшли десь зниження рівня злочинності за останній рік. Так, за повідомленням першого заступника міністра внутрішніх справ України Сергія Ярового (від 11 липня 2017 року), за перше півріччя цього року загальна кількість кримінальних злочинів зменшилася на 17% (з 356 тис. до 297 тис. по Україні), кількість розбоїв — на 26%, грабежів — на 32%, хуліганства та крадіжок автотранспорту — на 27%, зґвалтувань — на 36%.

Як би не хотілося, повірити в таке диво важко. Особливо з огляду на те, що від 2013 року статистичну інформацію щодо правопорушень збирає прокуратура, а за її даними, ситуація із злочинністю в Україні є невтішною. Кожен може зазирнути на сайт Генеральної прокуратури і пересвідчитись у цьому. Якщо звести дані Єдиного звіту про кримінальні правопорушення, що регулярно оприлюднюються, за останні п'ять років, то отримаємо таку картину (дивись таблицю).

Зверніть увагу: з 2016 року змінився формат статистичної звітності — замість періоду від початку року до поточного місяця почала враховуватися статистика лише за місяць.

Як можна наочно з'ясувати, з 2013-го до 2015 року (до «реформи поліції») кількість правопорушень дещо зменшувалася, а рівень вручених повідомлень про підозри залишався приблизно той самий. А з 2015-го до 2017 року кількість злочинів

Українські реформи сприяють зростанню злочинності?

зросла більше ніж удвічі, причому рівень вручених повідомлень про підозри впав майже у вісім разів!

В ті самі періоди спостерігалась і інша дивна картина: злочини проти власності, злочини у сфері обігу наркотиків, злочини проти безпеки руху залишалися на одному рівні до 2015 року, а потім почали стрімко зростати. Якщо розглядати співвідношення, то найгіршою є ситуація із злочинами з використанням вогнепальної зброї. Їхня кількість від 2013-го до 2017 року збільшилася майже в сім разів!

Беззаперечно лідерство впродовж останніх трьох років тримає сфера безпеки дорожнього руху — кількість правопорушень зросла втричі! І це не дивно. Бо прикладом є робота «нової поліції». Від початку 2017 року співробітники патрульної поліції внаслідок дорожньо-транспортних пригод пошкодили 461 службовий автомобіль.

Найбільше патрульних автомобілів розбили в Києві та Харкові: 150 і 45 відповідно. В Одесі потрощили 36 машин, у Львові — 34, в Дніпрі — 33. Найменшу кількість авт потовкли в Рівному, Северодонецьку, Лисичанську та Рубіжному — по 3. Сума завданих збитків становить близько 6 млн гривень. Враховуючи, що за останні два роки парк управлінь патрульної поліції поповнився 1514 службовими автомобілями, то, отже, лише за сім місяців поточного року пошкоджено

практично третину патрульної автопарку!

На другому місці за темпами зростання — злочини проти власності.

На третьому місці — злочини проти авторитету влади. І знову не дивно: влада, яка працює заради зубожіння населення, втрачає свою репутацію.

То де поліція знайшла «зменшення рівня злочинності» — не збагнути. А якщо статистика прокуратури відрізняється від статистики поліції, то ситуація насправді є ще гіршою, бо незрозуміло тоді, яким даним можна довіряти, адже вони мають співпадати чи принаймні вказувати на однакові тенденції. Якщо прокуратура говорить про зростання злочинності, а поліція наполягає на її зменшенні, то жоден українець не може почуватися у безпеці.

Чим довше тривають «реформи», тим глибше падіння економіки та більше зубожіння населення. А чим біднішим стає населення, тим частіше випадки пограбувань, розбійних нападів, шахрайства й крадіжок. Тому можна сміливо стверджувати: саме економічні «реформи», які впроваджуються в життя останні три з половиною роки, і є основним фактором, що сприяє зростанню злочинності. Насамперед кількості злочинів проти власності. Бідні в бідних цуплять останнє. Щоб вижити.

Реформи вдалися?!

Юрій ГАВРИЛЕЧКО,

експерт

ГО «Фонд суспільної безпеки»

ТАБЛИЦЯ 1 КІЛЬКІСТЬ ЗЛОЧИНІВ ТА ПІДОЗР

	2013 (січень-липень)	2014 (січень-серпень)	2015 (січень-серпень)	2016 (липень)	2017 (липень)
Обліковано кримінальних правопорушень у звітному періоді	471 425	405 350	397 245	665 316	913 383
Кримінальні правопорушення, щодо яких особам вручено повідомлення про підозру	117 462	136 345	131 051	19 613	18 168

ТАБЛИЦЯ 2 ТОП-5 ЗЛОЧИНІВ

	2013 (січень-липень)	2014 (січень-серпень)	2015 (січень-серпень)	2016 (липень)	2017 (липень)
Злочини проти власності	277 628	234 309	245 707	479 017	685 935
Злочини проти життя та здоров'я особи	68 479	52 992	40 739	49 274	49 625
Злочини проти безпеки руху та експлуатації транспорту	13 707	17 431	15 360	33 707	46 603
Злочини у сфері обігу наркотичних засобів, психотропних речовин, їх аналогів або прекурсорів та інші злочини проти здоров'я населення	21 962	22 848	19 195	8 694	11 555
Злочини проти авторитету органів державної влади, органів місцевого самоврядування та об'єднань громадян	21 097	18 487	17 271	28 928	35 863

ТАБЛИЦЯ 3 ЗЛОЧИНИ З ВИКОРИСТАННЯМ ЗБРОЇ

	2013 (січень-липень)	2014 (січень-серпень)	2015 (січень-серпень)	2016 (липень)	2017 (липень)
Вогнепальної	476	1 770	1 039	3 169	3 186
Холодної	803	742	577	648	636
Вибухових речовин	38	68	73	95	87

ЧИМ ДОВШЕ ТРИВАЮТЬ «РЕФОРМИ», ТИМ ГЛИБШЕ ПАДІННЯ ЕКОНОМІКИ ТА БІЛЬШЕ ЗУБОЖІННЯ НАСЕЛЕННЯ. А ЧИМ БІДНІШИМ СТАЄ НАСЕЛЕННЯ, ТИМ ЧАСТІШІ ВИПАДКИ ПОГРАБУВАНЬ, РОЗБІЙНИХ НАПАДІВ, ШАХРАЙСТВА Й КРАДІЖОК. ТОМУ МОЖНА СМІЛИВО СТВЕРДЖУВАТИ: САМЕ ЕКОНОМІЧНІ «РЕФОРМИ», ЯКІ ВПРОВАДЖУЮТЬСЯ В ЖИТТЯ ОСТАННІ ТРИ З ПОЛОВИНОЮ РОКИ, І Є ОСНОВНИМ ФАКТОРОМ, ЩО СПРИЯЄ ЗРОСТАННЮ ЗЛОЧИННОСТІ

Особливості світової законодавчої практики щодо ринку землі

Вадим ІВЧЕНКО: «У ЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇНАХ, ЯПОНІЇ, АВСТРАЛІЇ, США, КАНАДІ ІНОЗЕМЦІ НЕ МОЖУТЬ ВОЛОДІТИ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКОЮ ЗЕМЛЕЮ НАВІТЬ ЗА ДУЖЕ ВЕЛИКІ ГРОШІ»

Підтримка фермерства в західних державах є пріоритетом держави. Фермери представлені переважно сімейними фермерськими господарствами та кооперативними селянськими організаціями.

У тих країнах, де дозволений продаж землі, купити її непросто. Покупців оцінюють відповідно до вимог, які прописані в законодавстві країни і які беззаперечно виконуються. Є також перелік критеріїв для людей, котрі мають привілейоване право на купівлю або оренду (члени родини, фермери-сусіди, орендарі та їхні спадкоємці тощо).

У європейських країнах, Японії, Австралії, США, Канаді іноземці не можуть володіти сільськогосподарською землею навіть за дуже великі гроші. І тільки в країнах зі слабкою економікою та хитким політичним устроєм є всі передумови для втрати цього стратегічного ресурсу...

У Данії земля для ведення аграрного бізнесу надається (шляхом купівлі чи оренди) фізичним особам, які проживають або в цій місцевості, або на відстані 10–25 кілометрів. Порівняйте з нашими великими агрохолдингами, які майже всі мають головні офіси в столиці, а їхні засновники й керівництво добре якщо живуть у Києві, бо часто-густо взагалі в іншій країні!

Популці (орендарі) зобов'язані працювати в господарстві на сільськогосподарських роботах. Вони мусять мати диплом або інший професійний документ, що підтверджує сільськогосподарську освіту. Також встановлені терміни професійного стажу (у Франції не менше як 5 років, у Данії — 8 років). Наявність певних засобів виробництва є обов'язковою.

Для отримання землі іноземці мають проживати в країні упродовж встановленого терміну і після набуття громадянства (Франція — 7 років, Кентуккі (США) — 8 років). Причому вони мають доступ лише до вільних земель з метою їхнього сільськогосподарського освоєння (Нова Зеландія).

У Міннесоті (США) купівля (оренда) земельних ділянок дозволена лише для науково-дослідницької роботи.

У Франції іноземець (лише громадянин країни ЄС, який відповідає кваліфікаційним вимогам) може придбати на засадах купівлі або оренди земельну ділянку (крім виноградників), яка за вартістю не перевищує вартості загальної ділянки середнього за розміром фермерського господарства. У штаті Вісконсин (США) — не більше 260 гектарів, що наближено до розміру землекористування середньої ферми.

І ще одна необхідна норма: унормування мінімальних та максимальних розмірів господарств.

У Німеччині мінімальна ділянка (власна чи орендована) — 1 га, максимальна — 400–500 га залежно від умов федеральних земель, у Польщі — від 1 до 300 га, а зі спадком — до 500 га. В Іспанії обмеження становлять: для зрошувальних земель — 50 га, пасовищ — 100 га. У Данії верхньою межею землекористування (своєю чи орендованою) є 150 га. Випадки збільшення площ угідь допускаються спеціальним рішенням лише у разі вимог специфічного виробництва та за умови, якщо на придбання землі ніхто не претендує. У Японії мінімальним розміром є 0,5 га угідь.

У США мінімальність ферми визначається реалізацією продукції на 1000 дол. Концентрація земель у руках окремого господарства з 1970-х років обмежується заборною їхнього придбання і оренди нефермерами, а також кваліфікаційними вимогами.

В Україні з такою нормою не склалося. Ну не може бути сімейна ферма або фермерське господарство з земельним банком у 12–15 тисяч гектарів. Це вже не

ферма, а велике аграрне підприємство з оборотом 200 млн гривень. У чому різниця? Податкові ставки на цих двох суб'єктів господарювання мають бути зовсім різними (в нас сьогодні вони єдині). Потрібно встановити верхню межу розміру фермерського господарства, приміром 500 гектарів землі. Законодавчо визначити та закріпити!

Загалом в Україні 51,9 тис. сільськогосподарських суб'єктів господарювання. Із них 44,5 тисячі — господарства, які мають у себе до 500 гектарів землі. А це 86%!

Як же в інших країнах регламентують кількість землі у власності або в оренді? У Швейцарії мінімальний розмір господарства має забезпечити зайнятість однієї особи на 75%, або на 2100 годин упродовж року. Мінімальний розмір орендованої землі розраховується на повну зайнятість 1,5 особи. Максимальною же визнається ділянка (власна, орендована), яка забезпечує рівень доходу, що задовольняє 2,5–3 зайнятих її обробитком осіб.

У Франції оптимальним є господарство, що забезпечує повну зайнятість 2 осіб і дохід, який задовольняє їхні потреби і утримує від переходу в інші сфери зайнятості. Середній по країні розмір такого господарства становить 25 га. Залежно від зони встановлено коефіцієнт відхилення «вгору-вниз» у 30%.

І це далеко не весь перелік норм, які висувають держави до тих, хто бажає придбати землю. Відповідні структури контролюють дотримання законодавчих норм. Усе просто, прозоро і головне — дієво!

Аграрний сектор України нині потребує трансформації. Але будь-які зміни опиратимуться на одне — на якій землі будуть господарювати сімейні ферми, інші невеликі форми господарювання, як вони розвиватимуться?

Вадим ІВЧЕНКО,
народний депутат

Буде фермер — буде село, буде село — буде Україна!

Відкритий лист до фермерів, селян, співвітчизників напередодні 26-ї річниці Незалежності України

Шановні побратими, співвітчизники! Наближається осінь, народні обранці повертаються із закордонних «округів», розпочинається черговий політичний сезон... Та, на відміну від минулих років, пропала істерія з розпродажу українських чорноземів, не чуто слово «емфітевзис» на позначення афери тисячоліття. Що ж трапилось?

Ми разом відвернули загрозу розпродажу України, ми разом не допустили руйнівної стихії під назвою «ринок землі». Це результат багаторічної боротьби АФЗУ спільно з громадськістю, аграрними асоціаціями та політичними партіями — нашими прибічниками.

Хочу низько вклонитися кожному, хто боровся, вірив і підтримував наші акції протесту, селянські віче, страйки, мітинги, блокування шляхів. Особливо вдячний політичним партіям ВО «Батьківщина», ВО «Свобода», які за ініціативою АФЗУ долучилися до Всеукраїнського референдуму щодо недопущення розпродажу українських чорноземів. Ми разом відвернули трагедію!

Сьогоднішня пауза — шанс об'єднатися і захистити Україну від ворога на сході, вирвати її з кайданів бідності, злочинства, корупції, лицемірства. Зберегти село як фортецю нації. Сформувати фермерський устрій не словом, а ділом.

Чи не найголовнішим здобутком новітньої України є визнання фермерської ідеї. Пригадаймо, як у 1990-ті багато хто боявся й вимовляти слово «фермер». Навіть перший законодавчий норматив був про селянські (фермерські) господарства. Сьогодні слово «фермер» звучить гордо!

Це відбувалося завдяки вам, першопрохідцям, активістам, фермерам-патріотам, роботящим хліборобам-одноосібникам та тим, хто став на шлях сімейного фермерства. Ми збудували майже на 5 млн га Європейський фермерський устрій в Україні.

Усього цього досягла дрібка мирних людей, адже найчисельніша наша громада була сформована лише 2008 року (44 тисячі фермерських господарств).

Сьогодні Україні потрібен фермерський клас у півмільйона господарств. Це справжній захист землі від злочинів і загарбників. Це інструмент збереження для майбутніх поколінь душі та серця України, мови, культури,

традицій, генетики, нашої автентичності, Християнської Віри.

Дорогі побратими, фермери! Ми повинні стати організаторами і провідниками цієї ідеї. Водночас будівничими країни, в якій наші нащадки заможного житимуть і з гордістю нас згадуватимуть.

Що для цього потрібно?

Перше. Об'єднатися та об'єднати суспільство на основі фермерського сімейного устрою.

Друге. Примусити владу слухати народ, а не олігархам!

Третє. Забезпечити умови для розвитку фермерства в усіх його проявах. Упродовж п'яти років створити 500 тисяч сімейних фермерських господарств. Це мільйони нових робочих місць, це переробка і зберігання продукції — тваринницької, овочевої, садової, органічної. Це інвестиції у машинобудівну, харчову, хімічну, будівельну, транспортну галузі країни, це доступні й безпечні продукти для громадян, це повернення із міст і зарубіжжя наших співвітчизників до рідної землі, наповнення національного бюджету та бюджетів місцевих громад. Це вигнання загарбників з нашої землі.

І це необхідно почати робити цієї осені, провівши районні та обласні конференції нашої Асоціації із залученням усіх патріотичних суспільних сил. Цей рух на захист рідної землі повинен об'єднати схід і захід, південь і північ.

У нас є один шлях — проаналізувати минуле і, об'єднавшись, будувати майбутнє. Це наша данина героям давнім і сучасним. Разом ми сила! Разом переможемо!

Буде фермер — буде село, буде село — буде Україна!

З Богом — за рідну землю і Волю!

Іван ТОМИЧ,

президент Асоціації фермерів та приватних землевласників України, співголова Комітету захисту рідної землі

МИ РАЗОМ ВІДВЕРНУЛИ ЗАГРОЗУ РОЗПРОДАЖУ УКРАЇНИ, МИ РАЗОМ НЕ ДОПУСТИЛИ РУЙНІВНОЇ СТИХІЇ ПІД НАЗВОЮ «РИНОК ЗЕМЛІ». ЦЕ РЕЗУЛЬТАТ БАГАТОРІЧНОЇ БОРОТЬБИ АФЗУ СПІЛЬНО З ГРОМАДСЬКІСТЮ, АГРАРНИМИ АСОЦІАЦІЯМИ ТА ПОЛІТИЧНИМИ ПАРТІЯМИ — НАШИМИ ПРИБІЧНИКАМИ

Середньостатистичний українець — майже веган

У 2015 році один українець спожив 912 кг продуктів, а в 2014-му — 961,2 кг. Ха-ха, тільки й різниці! На 49 кг 200 г менше. Але реформи йдуть, покращення неминуче, і тепер у нас прем'єр, «який покаже як країною керувати», тому торік кожен із нас з'їв уже 914,4 кг — а це на цілих 2,4 кг більше, ніж за Сені-«кулявлоб». Щоправда, це все одно на 46,8 кг менше, ніж до початку реформування, але ж зростання є, ну а що поганеньке — то це таке.

Між іншим, є на сайті Держстату й такі цифри, що шокують навіть більше, ніж якесь там зменшення споживання, бо щодо цього завжди можна сказати, що в маркетах не проштовхнутись, і взагалі треба їсти менше, мовляв, багато ще в нас людей із зайвою вагою, а реформи мають на меті, щоб у людині все було прекрасне: і думки, і фігура, і навички виживання в екстремальних умовах — без гарячої води, опалення та інших розкошів.

Так, 2016 рік став третім роком поспіль, коли відбувалося скорочення середньодобової поживності раціону українця — вона скотилася до рівня початку 2000-х. За даними статистики, торік у середньому українці споживали 2742 ккал на добу, або на 57 ккал менше, ніж за рік до того. При цьому калорійність раціону все ще на 10% перевищує гранично допустимий рівень для цього індикатора — 2500 ккал, і це, без сумніву, перемога, бо означає, що до того часу, коли українці будуть непритомні в метро та на роботі від голоду, ще цілих 10%!!!

Статистичні дані доводять, що пересічний українець, віддаючи данину модним трендам, майже веган. Щоправда, у більшості випадків це пояснюється не життєвими переконаннями, а фінансовими можливостями. Так, у 2016 році лише 29% середньодобового раціону забезпечувалося за рахунок споживання продукції тваринництва, що майже удвічі менше від необхідного для здорового харчування рівня (55%).

Щодня житель України заковтував у середньому 84 грами протеїнів, що є одним із найнижчих показників серед країн ЄС та на 18% менше від середнього рівня цього показника у розвинених

країнах (103 грами на добу)

Торік середньодушове споживання продуктів харчування погіршилося по шести з десяти основних продовольчих груп: молокопродукти, яйця, фрукти, цукор, олія, хлібопродукти. Особливо суттєво відстають норми споживання продукції тваринного походження і фруктів. Зокрема, рекомендований рівень по м'ясу забезпечено на 64%, молоці та плодах — на 55%, рибі — на 48%.

Тільки в трьох, економічно найдоступніших, продовольчих групах споживання перебувало на рівні встановленої раціональної норми (або перевищило її): хліб та хлібопродукти; овочі та баштанні; картопля.

Відбулися суттєві зміни в структурі споживчих витрат домогосподарств. За рахунок триразового подорожчання упродовж останніх двох років тарифів на житло, воду та енергоносії істотно зросли відповідні витрати домогосподарств. Наприклад, якщо 2015 року порівняно з 2014 роком питома вага витрат населення на оплату ЖКП збільшилася на 2,2 відсоткового пункту, то упродовж 2016 року частка цих витрат піднялася ще на 4,7 пункту.

І на додачу. Порівняння між частками продовольства в структурі споживчих витрат в Україні та в країнах ЄС, куди миласкою президентом тепер можемо їздити без віз, в США, ба навіть у постсовкових державах трохи зменшує радість від реформування і впевненого руху до світлого майбуття.

Питома вага витрат на харчування в Україні в 4–5 разів вища, ніж у країнах Євросоюзу. Навіть порівняно з колишніми сусідами по СРСР українці витрачають на продукти найбільше.

Вікторія ІВАНОВА,
«Фейсбук»

А такі помиляються ті критики української влади, які недоброзичливо наголошують, що в економічній політиці президента і уряду відсутня будь-яка логіка. Мовляв, підвищення тарифів на комунальні послуги призводить не лише до стагнації комунального господарства, а й до фінансового виснаження домогосподарств. Це, своєю чергою, вбиває внутрішній попит на товари та послуги, що скорочує товарообіг і змушує виробників зменшувати обсяги виробництва й зарплатню найманим працівникам, а отже, відповідно, падають податкові відрахування.

Недоброзичливці додають, що підвищення цін на енергоносії й транспорт, збільшення акцизів, навіть зростання вартості послуг «Укрпошти» та інших сервісів державних монополістів теж призводять до стрибка фактично всіх цін. Відтак основна частка витрат домогосподарств припадає на харчування, пересування, комірне. На лікування, освіту, подорожі, спортивні секції та позашкільні заняття дітей грошей не залишається. Утім, хіба вони потрібні в країні, де доступність медицини й освіти гарантується Конституцією, а з дитьми нерідко безкоштовно із задоволенням працюють наставники-ентузіасти та волонтери?

Дбайлива наша влада не забула, певна річ, зацікавитися і доступністю правосуддя, підвищивши су-

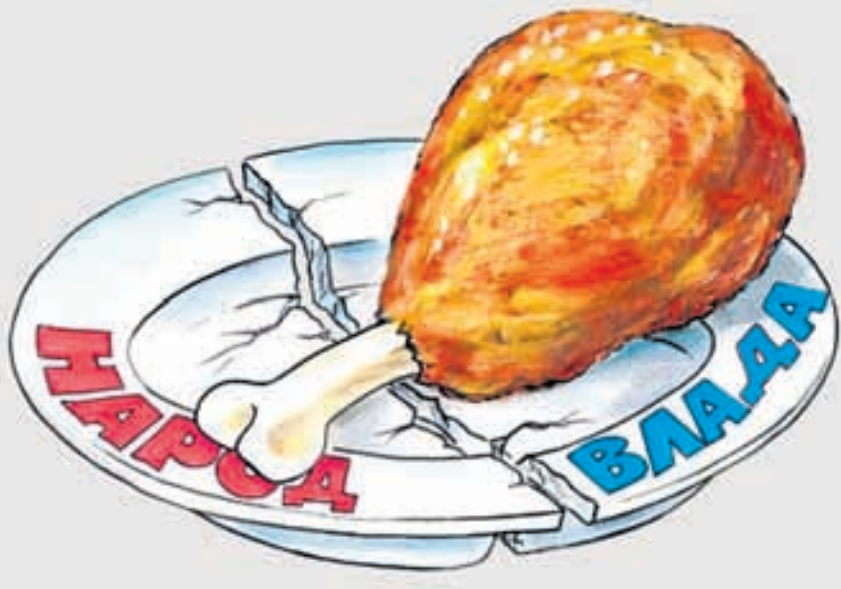

дові збори та вартість усіляких довідок, виписок тощо. Так само, задля нібито зручності населення, Ощадбанк (який є власністю згаданого населення) запровадив комісію за комунальні платежі.

І хіба незрозуміло, що оподаткування пенсій працюючих пенсіонерів здійснюється саме в їхніх інтересах? Треба ж сплачувати величезну платню чиновникам, які стоять на чатах інтересів дбайливої нашої влади.

Однак кляті недоброзичливці мало не щодня поповнюють перелік тих держслужбовців, які все дужче тиснуть на кишені громадян. Уявіть, критикани поширюють наклепницьке твердження, що рівень витратів значної частини домогосподарств уже перевищує їхні доходи, тому дедалі більше українців опиняються у злиднях! Чи повилазило тим горлохватам, що вони не бачать такого славновісного і унікального соціального інструменту, запровадженого урядом і особисто дорогим його керівником паном Володимиром Гройсманом,

СВІЙ ІНТЕРЕС ВЛАДИ

як наші епічні комунальні субсидії з бюджету? Подейкують, що обсяг бюджетних виплат за субсидіями скорочується, комунальні борги зростають, а платня працівникам комунального господарства часом сплачується із запізненням та не встигає наздоганяти дорожнечу.

Але, знову ж, це чистої води побрехеньки! Бо ж усі знають, що в першому півріччі профіцит доходу державного бюджету перевищив 29 млрд гривень. Хіба було б таке можливим, якби уряд чогось не доплачував за визначеними законом видатками бюджету, до яких належать і субсидії?

датну землю України на пустку. Від небокраю до небокраю її можна розорати, засадивши соняшником і рапсом, вивернути на-гора надра, вирубати ліси, позакривати назавжди села і містечка разом зі школами та медичними пунктами. Населенню ж, яке залишиться, можна нав'язати свої стандарти споживання, а головне — свої правила суспільного буття.

Чом би не помряти: може, і на вибори тоді не доведеться витрачатися?

Зважає владі на цьому шляху українська опозиція, лідерство у якій лягло на плечі Юлії Тимошенко. Вона дієво не погоджується зі зни-

ЛОГІКА ВЛАДИ ТАКА: СКОРОТИТИ КІЛЬКІСТЬ ТИХ, ХТО ПЕРЕБУВАЄ У ЗОНІ ЇЇ ВІДПОВІДАЛЬНОСТІ — ВІД ДІТЕЙ ДО ПЕНСІОНЕРІВ. ЗМЕНШЕННЯ ТРИВАЛОСТІ ЖИТТЯ, ТРУДОВА ЕМІГРАЦІЯ, ЗРОСТАННЯ АЛКОГОЛІЗМУ ТА ІНШИХ СОЦІАЛЬНИХ ХВОРОБ, ВИРОБНИЧИЙ ТА ПОБУТОВИЙ ТРАВМАТИЗМ ПЕРЕТВОРЮЮТЬ БЛАГОДАТНУ ЗЕМЛЮ УКРАЇНИ НА ПУСКУ

Хоча не зовсім зрозуміло, чому тоді, за офіційним повідомленням Держкомстату від 8 серпня 2017 року, борг населення за комунальні платежі ще в червні сягнув рекордних «за всю історію спостережень» 25 млрд 268 млн гривень.

То ж, як бачимо, фінансово-економічна політика влади є послідовною і логічною. А опоненти не розуміють цієї логіки не стільки через свою природну схильність до змалювання світлої картини української соціально-економічної дійсності винятково похмурими фарбами, скільки через те, що вони просто не там шукають. Логіка ж полягає не у розвитку економіки завдяки внутрішньому ринку та сприянню підприємству, що забезпечить іноземні інвестиції в Україну.

Логіка влади така: скоротити кількість тих, хто перебуває у зоні відповідальності — від дітей до пенсіонерів. Зменшення тривалості життя, трудова еміграція, зростання алкоголізму та інших соціальних хвороб, виробничий та побутовий травматизм перетворюють благо-

щенням українського села, рейдерством фермерських господарств, ліквідацією шкіл та лікарень. Вона пропонує реальні економічні шляхи зменшення комунальних тарифів за рахунок спрямування газу внутрішнього українського видобутку для українських домогосподарств, скасування податків з пенсіонерів, оподаткування дивідендів, а не депозитів громадян, обмеження витрат на розбухлий у рази державний апарат, пріоритетне фінансування усіх потреб бойових підрозділів нашого війська, збереження соціокультурної мережі.

Тому державна машина, розбудована усіма президентами від Кучми до Порошенка, випробує найрізноманітніші засоби прибрати Тимошенко зі свого торованого шляху. Восени влада знову спрямує на це всі свої зусилля. Звісно, замаскувавшись «вищими інтересами». Себто власними інтересами, в яких немає місця ані для народу, ані для України.

Іван ДЕМ'ЯНЧУК

«Крепость Европа» закрывает ворота

Европа пытается решить миграционный кризис, закрыв последний легальный маршрут по Средиземному морю.

В этом году до итальянских портов по Средиземному морю добрались уже 95 тысяч беженцев. Их число может удвоиться, ведь «сезон» контрабандистов еще не в разгаре.

Из Италии в другие страны ЕС перераспределяют слишком мало беженцев, а финансовых средств Евросоюза для размещения мигрантов недостаточно, утверждает министр иностранных дел Италии Анджелино Альфано. Упреки вполне справедливы.

Не удивительно, что Италия решила на шаги, которые до сих пор считались неприемлемыми по гуманитарным соображениям: правительство страны хочет ограничить шансы беженцев добраться до итальянских портов и вынудить их остаться в Ливии. Данная стратегия включает в себя меры, направленные против так называемых спасателей, которые на сегодняшний день доставили на Лампедузу или Сицилию около 40% всех беженцев.

Устрашение — вот новый рецепт. Итальянские власти считают, что все должно сработать, как на восточном побережье Средиземного моря, где поток мигрантов был почти приостановлен благодаря договору с Турцией. В этот раз договор должен быть заключен с Ливией, страной, до сих пор объятый хаосом в результате гражданской войны.

ОПЕРАЦИЯ ПО УСТРАШЕНИЮ БЕЖЕНЦЕВ

Большинство стран Евросоюза приветствуют инициативу

Рима. Во всяком случае, Еврокомиссия не возражает. Если итальянский план окажется успешным, морскую блокаду поддержит и служба Европейской пограничной и береговой охраны в рамках миссии «София».

Вероятно, уже в конце августа Италия направит свои суда в территориальные воды Ливии, чтобы отпугнуть контрабандистов. Обнаруженных беженцев доставят не в Италию, а обратно в Ливию. Итальянское правительство рассчитывает, что спустя несколько недель после начала воплощения такой стратегии никто больше не решится на переправу. Если у людей не будет шансов добраться до европейского порта, опасное и дорогое плавание станет бесполезным. Это разрушило бы и бизнес «спасателей».

Официально ответственность за новую операцию должна взять на себя береговая охрана Ливии. Руководство страны до сих пор спорит о том, стоит ли позволять итальянским и другим иностранным судам заходить в ливийские воды. Глава правительства, признанного Евросоюзом, поддерживает такое разрешение, однако он не контролирует всю Ливию и ее весьма протяженное побережье.

ВОЗМОЖНОСТЬ РЕШИТЬ МИГРАЦИОННУЮ ПРОБЛЕМУ

В действительности ливийская береговая охрана — это, скорее, теоретическая структура. По данным Италии, в распоряжении ливийцев находятся всего два судна. Поэтому основные силы будут направлены из Италии. Рим уже подготовил для этого шесть бортов.

Евросоюз будет игнорировать протесты неправительственных организаций против возможных нарушений прав человека. Уже слишком заманчива возможность закрыть таким образом средиземноморский маршрут. Тогда проблему с мигрантами можно будет вынести за пределы Евросоюза, как в случае с Грецией и Турцией. Именно Греция была одним из основных перевалочных пунктов для беженцев, следующих через территорию Турции в Европу. Согласно договору между Брюсселем и Стамбулом, нелегальных мигрантов начали отправлять обратно в Турцию.

На этот раз потенциальные искатели статуса беженца будут скапливаться в Ливии. По мнению многих европейских политиков, это лучше, чем нескончаемая колонна мигрантов, движущаяся в сторону Италии. Кроме того, уменьшится и число утонувших в море. В конце концов, в этом году уже 2300 человек заплатились жизнью за попытку добраться до берегов ЕС.

Вот только непонятно, что произойдет с людьми, очутившимися в ужасных условиях в Ливии? Вернутся ли они домой? Станут ли лагеря для беженцев в Ливии, управляемые ООН и финансируемые Евросоюзом, приемлемым решением?

И самое главное: уменьшится ли поток мигрантов из Африки в Европу после закрытия одного из последних легальных маршрутов? Не исключено, что в ближайшие годы он только усилится. Люди просто будут искать другие пути.

*Бернд РИГЕРТ,
Deutsche Welle, Германия
(Материал печатается
с сокращениями)*

**ОФИЦИАЛЬНО ОТВЕТСТВЕННОСТЬ ЗА НОВУЮ ОПЕРАЦИЮ ДОЛЖНА
ВЗЯТЬ НА СЕБЯ БЕРЕГОВАЯ ОХРАНА ЛИВИИ. РУКОВОДСТВО СТРАНЫ
ДО СИХ ПОР СПОРИТ О ТОМ, СТОИТ ЛИ ПОЗВОЛИТЬ ИТАЛЬЯНСКИМ
СУДАМ ЗАХОДИТЬ В ЛИВИЙСКИЕ ВОДЫ. ГЛАВА ПРАВИТЕЛЬСТВА
ПОДДЕРЖИВАЕТ ТАКОЕ РАЗРЕШЕНИЕ, ОДНАКО ОН НЕ КОНТРОЛИРУЕТ
ВСЮ ЛИВИЮ И ЕЕ ВЕСЬМА ПРОТЯЖЕННОЕ ПОБЕРЕЖЬЕ**

Конфликт США и КНДР: СКАЧКИ ПО ЛЕЗВИЮ БРИТВЫ!

Угрозы Трампа в адрес Северной Кореи крайне опасны и ясно дают понять: у США нет стратегии в отношении КНДР.

Конфликт между Пхеньяном и Вашингтоном выходит на следующую ступень эскалации: президент США Дональд Трамп грозит «огнем и яростью, каких мир никогда прежде не видел». А уже через несколько часов власти КНДР отвечают сообщением о том, что северокорейские военные разрабатывают план удара по острову Гуам. С находящейся там американской авиабазы «Андерсен» вновь и вновь стартуют бомбардировщики В-1В, совершая маневры по периметру Корейского полуострова.

Одновременно с разгорающейся войной слов увеличивается опасность того, что ситуация выйдет из-под контроля.

Шумиха, поднятая Трампом, натолкнулась на непонимание в самих США. Маловероятно, что президент способен предпринять конкретные шаги, отметил сенатор-республиканец Джон Маккейн.

«Великие лидеры, которых я знаю, не озвучивали угроз, пока не были готовы действовать соответствующим образом. Но я не уверен, что президент Трамп к этому готов», — сказал Маккейн.

ОТСУТСТВИЕ СТРАТЕГИИ США

Политика американских властей в отношении КНДР с момента прихода в Белый дом Трампа весьма противоречива. Не более чем неделю назад госсекретарь Рекс Тиллерсон заверил, что США не представляют угрозы для Северной Кореи, а смена режима в Пхеньяне не является целью Вашингтона. Тиллерсон и сейчас пытается разрядить обстановку. «Американцы могут спать спокойно», — заявил он на днях.

Однако президент своими высказываниями создает противоположное впечатление.

Проблема состоит в том, что мы не можем увидеть в действиях Вашингтона стратегии, сетует Эрик Балльбах, эксперт по Северной Корее из Свободного университета Берлина.

«США говорят о стратегии давления и вовлечения. На данный момент фактически никакого вовлечения не видно», — полагает эксперт.

Адам Маунт из Центра за американский прогресс присоединяется к критике.

«Администрация Трампа противоречит сама себе в каждом аспекте ее северокорейской политики», — написал

Маунт в британской газете The Guardian.

И такое поведение грозит разозлить партнеров Вашингтона, без которых северокорейская проблема не может быть разрешена. До сих пор международное сообщество на удивление сплоченно реагировало на провокации Пхеньяна. Несколько дней назад Совет безопасности ООН в очередной раз ужесточил санкции в отношении КНДР. При этом их введение поддержали Китай и Россия. Трамп разрушает это единодушие, объясняет Эрик Балльбах.

СОЗНАТЕЛЬНАЯ ЭСКАЛАЦИЯ ПРОТИВОСТОЯНИЯ

Выпады Трампа играют лишь на руку Пхеньяну, поскольку частью стратегии режима Кима является умышленная эскалация обстановки.

«Даже такие тоталитарные государства, как КНДР, должны как-то легитимировать в глазах населения столь дорогостоящие и ресурсозатратные программы, какой является создание ядерного оружия», — продолжает Балльбах.

В этой связи власти в Пхеньяне могут использовать угрозы Трампа, чтобы объяснить свое стремление обладать атомным оружием.

Для режима Кима его ракетно-ядерная программа с точки зрения внешней политики является гарантией выживания. Долгое время безопасность КНДР обеспечивали СССР и Китай. Между тем даже Пекин, многолетний верный союзник Северной Кореи, сейчас рассержен на своего маленького соседа. Крайне маловероятно, что сегодня Китай вновь вступил бы на стороне КНДР в войну с США.

Для Пхеньяна это означает, что, окруженный более мощными в военном и экономическом отношении странами, он должен самостоятельно позаботиться о своей безопасности. И ядерное устрашение тут выступает одним из инструментов. Проводимые Северной Кореей ракетно-ядерные испытания — это не только лишь провокации, но и доказательство того, что в чрезвычайной ситуации такое оружие может быть применено. Таким образом Пхеньян посылает сигнал: даже если вы нас уничтожите, мы вам нанесем значительный ущерб.

*Кристоф РИКИНГ,
Deutsche Welle, Германия
(Материал печатается
с сокращениями)*

Любовь слепа

Мелодрамы — вымирающий жанр кинематографа. В последние годы творцы с «фабрики грез» не слишком-то балуют нас душещипательными историями любви. Не модно это, да и не слишком прибыльно. К сожалению, чувства уступают место киноаттракционам. Но ведь не все зрители падки на яркие картинки и волшебные спецэффекты. Именно для таких киноманов лента «Слепец» стала настоящим подарком.

Согласно сюжету, Сьюзен Дойчман (Деми Мур) состоит в браке с весьма обеспеченным самодовольным бизнесменом Марком (Дилан Макдермотт). Нельзя сказать, что у главной героини счастливое замужество. Впрочем, и несчастной ее тоже не назовешь. Чувства и эмоции Сьюзен охотно компенсирует всевозможными материальными благами. И, кажется, ее вовсе не смущает тот факт, что она оказалась в «золотой клетке».

В один не очень прекрасный день Марк арестовывают по обвинению в финансовых махинациях. Вот только и Сьюзен оказывается под прицелом следователей. Все дело в том, что для сомнительной сделки Марк использовал совместный супружеский счет. Посему героиню Деми Мур подозревают в причастности к афере.

Пока Марк находится под следствием, Сьюзен назначают общественные работы в городском центре для слепых. Теперь героине каждый день нужно читать для незрячего писателя Билла Окленда (Алек Болдуин).

Поначалу женщине не очень-то нравилось ее «наказание», и она всячески пыталась избежать его. Но со временем она сдружилась с Биллом. А может быть, между ними намечается что-то гораздо большее, нежели дружба?

Тем временем трагически погибает ключевой свидетель в деле Марка, и, следовательно, все обвинения с подозреваемого снимают. Но что произойдет, когда он узнает, что жена влюблена в другого?

Впрочем, вопросов при просмотре этой картины возникает множество, и ключевой из них: кого выберет героиня Деми Мур?

Исполнители главных ролей отыграли на высшем уровне. От Деми Мур, милой и непринужденной, зрители даже не ожидали такой глубокой игры. Она — потрясающе красивая женщина, а вот актриса не слишком выдающаяся. Но в этом фильме Мур мастерски удалось вжиться в роль. Алек Болдуин составил ей прекрасную пару, гениально сыграв слепого писателя. Да и Дилан Макдермотт искусно перевоплотился в отпетого мерзавца.

Картина «Слепец» — отнюдь не шедевр, вряд ли захочется пересматривать ее во второй раз. Но вместе с тем это очень человечная лента, повествующая о любви в достаточно зрелом возрасте, о предательстве, о творчестве...

Это дебютная режиссерская работа Майкла Мэйлера. Очевидно, опытный постановщик мог бы снять более изысканную мелодраму. Но, несмотря на все огрехи, этот фильм — как глоток свежего воздуха.

Актер Брайан Крэнстон стал знаменитым на весь мир благодаря провокационной роли пятидесятилетнего учителя химии в сериале «Во все тяжкие», который выходил в течение пяти лет на кабельном канале АМС. Не каждый бы взялся за такую тонкую и довольно-таки скандальную работу. Но Брайан Крэнстон очень любит экспериментировать. Об этом можно судить по его фильмографии.

Актер примеряет на себя абсолютно разные образы: то он перевоплощается в знаменитого голливудского сценариста-коммуниста Далтона Трамбо в байопике «Трамбо», то играет рискованного федерального агента Боба Мазура в криминальной драме «Под прикрытием», то спускается с небес на землю и изображает недоверчивого отца Неда Флэмминга в комедии «Почему он?». Но на сей раз актер превзошел самого себя, снявшись в лен-

т с женой, и, видимо, захотел ее «наказать»... Затем Говард решает попросту заночевать на мансарде, а уж утром вернуться как ни в чем не бывало.

На следующий день его супруга уехала на работу, дети ушли в школу. Говард быстренько забежал в дом, принял душ, переоделся, поел... И тут ему в голову пришла совершенно абсурдная, но невероятно манящая мысль: а что будет, если он вообще исчезнет? Так

можно представить, что из этой затеи получится.

Такие драмы невероятно ценны во времена тотальных блокбастеров. Наконец-то мысль преобладает над картинкой. Однако философия здесь вовсе не напрягает. Эта лента очень легкая, ироничная и поучительная. В ней идеально все: режиссура, сценарий, игра актеров.

ТАКИЕ ДРАМЫ НЕВЕРОЯТНО ЦЕННЫ ВО ВРЕМЕНА ТОТАЛЬНЫХ БЛОКБАСТЕРОВ. НАКОНЕЦ-ТО МЫСЛЬ ПРЕОБЛАДАЕТ НАД КАРТИНКОЙ. ОДНАКО ФИЛОСОФИЯ ЗДЕСЬ ВО ВСЕ НЕ НАПРЯГАЕТ. ЭТА ЛЕНТА ОЧЕНЬ ЛЕГКАЯ, ИРОНИЧНАЯ И ПОУЧИТЕЛЬНАЯ. В НЕЙ ИДЕАЛЬНО ВСЕ: РЕЖИССУРА, СЦЕНАРИЙ, ИГРА АКТЕРОВ

те режиссера Робин Суикорд «Во всем виноват енот». Этот эксперимент уникальный!

Итак, Говард Вэйкфилд (Брайан Крэнстон) — преуспевающий юрист. Он живет в прекрасном доме в пригороде со своей женой Дианой (Дженнифер Гарнер) и двумя дочерьми. Как и многие супруги, спустя энное количество лет брака Говард и Диана частенько ссорятся. Впрочем, что тут удивительного?..

Однажды главный герой возвращается домой с работы. Прежде чем зайти в дом, он решает заглянуть на мансарду гаража, которая расположена как раз напротив комнаты его жены. Говард наблюдает в окно, как Диана переживает, пытаясь дозвониться ему на мобильный. Но персонаж Брайана Крэнстона затаился и выключил телефон. Накануне он в который раз поссорил-

его новую жизнь. Он выпрыгнул из социального колеса и оказался предоставлен сам себе. Впервые в жизни он чувствует себя абсолютно свободным. Но в какой-то момент персонаж Крэнстона начинает понимать, что заигрался в отшельничество. Да и зима на носу: вряд ли он сможет жить на мансарде с ды-

можно представить, что из этой затеи получится.

Такие драмы невероятно ценны во времена тотальных блокбастеров. Наконец-то мысль преобладает над картинкой. Однако философия здесь вовсе не напрягает. Эта лента очень легкая, ироничная и поучительная. В ней идеально все: режиссура, сценарий, игра актеров. Хотя весь фильм, исключая немногочисленные флэшбэки, отдуваться приходится именно Брайану Крэнстону. Он становится таким себе комментатором за окошком. Впрочем, Дженнифер Гарднер, которой в основном пришлось играть без слов, также была великолепной.

В общем, фильм «Во всем виноват енот» — очень крепкая драма, коих сегодня выпускают не так уж много. Так что к просмотру это кино просто обязательно!

Страницу подготовила Евгения ПРОРЫВАЙ

Главный редактор — Анна СПИВАК, ответственный секретарь — Алексей СОКУР

Свидетельство о госрегистрации КВ №21058-10858 ПР от 14.11.2014 г.

Редакция: г. Киев, бул. Леси Украинки, 26

Пишите по адресу: ООО «Структура ИТ», а/я 155, г. Киев, Украина, 04080

Учредитель и издатель: ООО «Структура ИТ» Тел.: (044) 359-04-54 e-mail: gazetavv@i.ua

Газета отпечатана ООО «Мега-Полиграф» 04073 г. Киев, ул. Марка Вовчка, 12/14

Заказ № 0 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Тираж 87 138 экз.

Рекомендованная цена 2 грн. 30 коп.

Подписной индекс: 23115

При использовании публикаций ссылка на газету «ВВ» обязательна.

Ответственность за содержание рекламных материалов несет рекламодатель.